

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (четвърти разширен
състав)

17 юни 1998 година*

„Споразумение относно социалната политика – Отмяна на директива –
Дали иск е допустим – Статус на управлението и работещите в процеса на
приемане на директивата – Представителство на управлението и
работещите”

По дело T-135/96

Union Europeenne de l'Artisanat et des Petites et Moyennes Entreprises
(Европейски съюз на занаятчиите, малките и средните предприятия)
(UEAPME), сдружение, създадено съгласно белгийското законодателство, за
което се явяват адв. Francis Herbert, адв. Daniel Tomasevic, от брюкселската
колегия, и адв. Genevieve Tuts, от колегията в Liège, със съдебен адрес в
Люксембург в кантората на Carlos Zeyen, 67 Rue Ermesinde,

ищец,

подпомаган от

Confédération Générale des Petites et Moyennes Entreprises et du Patronat Réel (CGPME), сдружение, създадено съгласно френското законодателство,
със седалище в Puteaux (Франция),

Union Professionnelle Artisanale (UPA), сдружение, създадено съгласно
френското законодателство, със седалище в Париж,

Nationaal Christelijk Middenstandsverbond (NCMV), сдружение, създадено
съгласно белгийското законодателство, със седалище в Брюксел,

Koninklijke Vereniging MKB-Nederland, сдружение, създадено съгласно
нидерландското законодателство, със седалище в (Нидерландия),

Fédération des Artisans, сдружение, създадено съгласно люксембургското
законодателство, със седалище в Люксембург,

Confederazione Generale Italiana del Artigianato (Confartigianato),
сдружение, създадено съгласно италианското законодателство, със седалище в
Рим,

* Език на производство то: френски.

Wirtschaftskammer Österreich, организация, регулирана от австрийското публично право, със седалище във Виена,

Bundesvereinigung der Fachverbände des Deutschen Handwerks eV (BFH), сдружение, създадено съгласно германското законодателство, със седалище в Бон (Германия),

за които се явява адв. Paul Beghin, от колегията в Люксембург, със съдебен адрес в неговата кантора 67 Rue Ermesinde,

встъпили страни,

срещу

Съвета на Европейския съюз, представляван от г-н Frédéric Anton, от правния отдел, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на г-н Alessandro Morbilli, директор на правния отдел на Европейската инвестиционна банка, 100 Boulevard Konrad Adenauer,

ответник,

подпомаган от

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-жа Maria Patakia, от правния отдел, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на г-н Carlos Gómez de la Cruz, от правния отдел, Wagner Centre, Kirchberg,

встъпила страна,

с предмет иск за отмяна на Директива 96/34/ЕО от 3 юни 1996 г. относно рамковото споразумение за родителския отпуск, сключено между Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE), Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) и Европейската конфедерация на профсъюзите (CES) (ОВ L 145, стр. 4),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИЕТ ОБЩНОСТИ
(четвърти разширен състав),

в състав: г-жа P. Lindh, председател, г-н R. García-Valdecasas, г-н K. Lenaerts, г-н J. D. Cooke и г-н M. Jaeger, съдии,

секретар: г-н A. Mair, администратор,

като взе предвид писмената фаза на производството, както и заседанието от 11 март 1998 г.,

постанови настоящото

Решение

Факти и производство

1. Union Européenne de l'Artisanat et des Petites et Moyennes Entreprises (Европейският съюз на занаятчийството и малките и средни предприятия (UEARME; наричан по-долу "ищеца")) е европейско сдружение, което представлява и защитава на европейско ниво интересите на малките и средни предприятия (наричани по-долу "МСП").
2. На 3 юни 1996 г., въз основа на член 4 точка 2 от Споразумението за социална политика, сключено между държавите-членки на Европейския съюз с изключение на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия (наричано по-долу "Споразумението"), приложено към Протокол (№ 14) относно социалната политика, приложен към Договора за създаване на Европейската Общност, Съветът приема Директива 96/34/ЕО относно рамковото споразумение за родителския отпуск, сключено между Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE), Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) и Европейската конфедерация на профсъюзите (CES) (ОВ L 145, стр. 4, по нататък „Директива 96/34“).
3. Директива 96/34/ЕО представлява първия законодателен акт, приет на основание членове 3 и 4 от Споразумението, което предвиждат:

“Член 3

1. Комисията насърчава консултациите с управлението и работещите на ниво на Общността и предприема съответните мерки за да улесни техния диалог като гарантира балансирана подкрепа за страните.
2. В този смисъл, преди да изпрати предложенията в областта на социалната политика, Комисията извършва консултации с управлението и работещите относно възможните насоки на действия на Общността.
3. Ако, след такива консултации, Комисията счита, че предприемането на действия от страна на Общността е препоръчително, тя извършва консултации с управлението и работещите относно съдържанието на предвидените предложения. Управлението и работещите предоставят на Комисията становище или, когато е целесъобразно, препоръка.
4. При провеждането на такива консултации, по тяхно желание управлението и работещите могат да информират Комисията за започването на процеса,

предвиден в член 4. Продължителността на процедурата не може да бъде повече от девет месеца, освен ако заинтересуваните работодатели и работници и Комисията не решат заедно този срок да бъде удължен.

Член 4

1. Ако управлението и работещите искат, диалогът между тях на нивото на Общността може да доведе до договорни отношения, включително сключването на споразумения.

2. Сключените на нивото на Общността споразумения се прилагат или в съответствие с процедурите и практиките, които са характерни за управлението и работещите и държавите-членки, или, по въпросите, попадащи в приложното поле на член 2, по общо искане на подписалите страни, в съответствие с решение на Съвета по предложение на Комисията.

Съветът действа с квалифицирано мнозинство, освен когато въпросното споразумение съдържа една или повече разпоредби по отношение на областите, упоменати в член 2, точка 3, когато действа с единодушие.”

4. В своето съобщение по отношение приложението на Споразумението за социалната политика (СОМ/93/600 окончателно, наричано по-долу “Съобщението”), Комисията описва ищеца като федерация на работодателите или сдружение, което е представително за определени категории предприятия или определени аспекти от тяхната дейност, в категорията на междуотрасловите организации, представляващи определени категории работници и предприятия. Като такъв, ищецът е включен в списъка от организации, посочен в приложение 2 към Съобщението, които изпълняват критериите, определени в точка 24 от него, с оглед гарантиране правилното функциониране на консултативния процес, предвиден в член 3 от Споразумението. Измежду изброените са основни междуотрасловите организации и междуотрасловите организации, представляващи определени категории от работници и предприятия. В точка 49 от Съобщението, Комисията заявява, че тя “счита, че Съобщението формулира основните правила за прилагане на нови процедури, така че търговията да може да работи ефективно и отворено.”

5. През 1983 г. Комисията подготвя предложение на директива относно родителската отпуска и отпуската поради семейни причини, която Съветът не приема. На 21 януари 1995 г. Комисията решава, в съответствие с член 3, параграф 2 от Споразумението, да извърши консултации с управлението и работещите относно възможните насоки на действие на Общността по отношение съгласуването между професионалния и семейния живот.

6. На 6 април 1995 г. ищецът и някои от другите консултирани представителни сдружения се изпращат на Комисията документ, представящ общата им позиция. Подписалите този документ страни настояват Комисията

да направи всичко, което е в нейните правомощия за са гарантира, че определени важни въпроси и определени представители на управлението и работещите не са изключени от преговорите.

7. През юни 1995 г., считайки, че действията на Общността са препоръчителни, Комисията още веднъж се консултира с управлението и работещите относно съдържанието на предвиденото предложение, в съответствие с член 3, точка 3 от Споразумението. На 5 юли 1995 г. ищецът и другите упоменати по-горе организации предоставят още веднъж общата си позиция.

8. На същия ден, UNICE, СЕЕР и ETUC, в съответствие с член 3, параграф 4 от Споразумението, информират Комисията за тяхното желание да използват възможността, дадена им от член 4, параграф 1 да започнат преговори относно родителския отпуск.

9. На 6 ноември 1995 г. UNICE, СЕЕР и ETUC приемат предложение за рамково споразумение. На 14 декември 1995 г. те сключват рамковото споразумение относно родителския отпуск (наричано по-долу “рамковото споразумение”), което те предоставят на Комисията с искане да бъде изпълнено с решение на Съвета по предложение от Комисията, в съответствие с член 4, точка 2 от Споразумението. През това време, със съобщенията от 30 ноември и 13 декември 1995 г., ищецът съобщава на Комисията, че за негово съжаление не може да участва в диалога между управлението и работещите, и представя своите критични бележки по предложеното рамково споразумение.

10. На 20 декември 1995 г. Комисията предоставя копие от рамковото споразумение на тези организации, с които, както и с ищеца, е провела консултации или е информирала предварително, но които не са подписали споразумението, и ги кани на среща на 5 януари 1996 г., по време на която ще ги информира и ще се проведе дискусия. Ищецът взема участие в тази среща.

11. При тези обстоятелства Директива 96/34, която привежда в действие рамковото споразумение, е приета от Съвета на 3 юни 1996 г.

12. С молба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 5 септември 1996 г., ищецът завежда иск съгласно член 173 от Договора за отмяна на Директива 96/34.

13. С отделен документ, заведен, в съответствие с член 114, точка 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, в секретариата на 21 ноември 1996 г., Съветът повдига възражение за недопустимост. Ищецът предоставя становище относно това възражение с документ от 30 януари 1997 г., заведено в секретариата на 31 януари 1997 г. С Определение от 18 март 1997 г. Първоинстанционния съд (четвърти състав) решава да се произнесе относно този въпрос в своето окончателно решение.

14. Съгласно член 115 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд и член 37, точка 1 от Процедурния правилник на Съда, на 20 януари 1997 г. Комисията подава молба за встъпване в подкрепа на заповедта, издадена от Съвета. С Определение от 18 март 1997 г. председателят на четвърти състав на Първоинстанционния съд разрешава на Комисията да встъпи в това производство. На 17 юни 1997 г. Комисията представя искане за встъпване, върху което ищецът представя своето становище на 9 септември 1997 г.

15. Съгласно член 115 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, член 37, точка 1 от Правилника на Съда на Европейската общност, на 24 януари 1997 г. the Confédération Générale des Petites et Moyennes Entreprises et du Patronat Réel (CGPME), сдружение, създадено съгласно френското законодателство, регистрирано в Puteaux (Франция), Union Professionnelle Artisanale (UPA), сдружение, създадено съгласно френското законодателство, регистрирано в Париж, Nationaal Christelijk Middenstandsverbond (NCMV), сдружение, създадено съгласно белгийското законодателство, регистрирано в Брюксел, Koninklijke Vereniging MKB-Нидерландия, сдружение, създадено съгласно холандското законодателство, регистрирано в Делфт (Нидерландия), Fédération des Artisans, сдружение, създадено съгласно законодателство на Люксембург, регистрирано в Люксембург, Confederazione Generale Italiana del Artigianato (Confartigianato), сдружение, създадено съгласно италианското законодателство, регистрирано в Рим, Wirtschaftskammer Österreich, организация, регулирана от австрийското публично право, регистрирано във Виена и Bundesvereinigung der Fachverbände des Deutschen Handwerks eV (BFH), сдружение, създадено съгласно германското законодателство, регистрирано в Бон, подават молба за встъпване в подкрепа на ищеца. С Определение от 18 март 1997 г., председателят на четвърти състав на Първоинстанционния съд допуска встъпването (UEAPME/Съвет, Recueil, стр. II-373). На 18 юни 1997 г. упоменатите по-горе органи представят искане за встъпване, върху които Съвета предоставя своите становища на 8 септември 1997 г.

16. С решение на Първоинстанционния съд от 18 април 1997 г., делото се разпределя на четвърти разширен състав, Първоначалните страни в производството са се съгласили на тази процесуална мярка.

17. При изслушване на доклада на съдия-докладчика, Първоинстанционния съд (четвърти разширен състав) решава да започне устната фаза на производството без предварително разследване. Въпреки това, чрез организационните мерки Съдът иска от страните да представят писмени отговори на въпросите преди заседанието и от Съвета да представи копия на определени документи. Тези искания са изпълнени в поставените срокове.

18. В откритото заседание от 11 март 1998 г., страните представят устните си аргументи и отговарят на поставените им от Съда въпроси.

Форми на претенциите

19. Ищецът претендира Съда да:

- отмени Директива 96/34/ЕО, съгласно член 173 от Договора за Европейската общност;
- като алтернатива, съгласно член 173 от Договора за Европейската общност, да отмени Директива 96/34/ЕО само по отношение прилагането Ж към малките и средни предприятия, предвидено в член 2, точка 2 от Споразумението;
- постанови заплащането на разноските да се извърши от Съвета.

20. Съветът претендира Съда да:

- отхвърли иска като недопустим;
- като алтернатива, да отхвърли иска като неоснователен;
- постанови ищецът и встъпилите в негова подкрепа страни да заплатят разноските;

21. Встъпилите в подкрепа на ищеца страни претендират Съда да:

- приеме формалното известие на факта, че са встъпили в подкрепа на ищеца;
- отмени Директива 96/34/ЕО, съгласно член 173 от Договора за Европейската общност и като алтернатива, съгласно член 173 от Договора за Европейската общност, да отмени Директива 96/34/ЕО само по отношение прилагането Ж към малките и средни предприятия, предвидено в член 2, точка 2 от Споразумението;
- да постанови Съветът да заплати всички разноски, включително разходите в резултат от тяхното встъпване.

22. Комисията, която встъпва в подкрепа на претенциите на Съвета, претендира Съда да:

- отхвърли иска като недопустим;
- като алтернатива, да отхвърли иска като неоснователен;
- да постанови ищецът и встъпилите в негова подкрепа страни да заплатят разноските.

23. Ищецът предявява пет правни претенции в подкрепа на своя иск: (i) нарушение на членове 3, точка 1 и 4, точка 1 от Споразумението; (ii) нарушение на принципа *patere legem quam ipse fecisti*; (iii) дискриминация между различните представителни организации; (iv) нарушение на член 2, точка 2 от Споразумението; и (v) нарушение на принципите на субсидиарност и пропорционалност.

Допустимост

Аргументи на страните

24. В своята претенция за недопустимост, Съветът твърди, че искът е недопустим поради характера на оспорваната мярка и, като алтернатива, поради факта, че Директива 96/34 не засяга ищеца нито директно, нито лично.

25. Съветът твърди, че Директива 96/34 е законодателна мярка и като такава, съгласно член 173, точка 4 от Договора за Европейската общност, не може да се оспори в производството по отмяна от юридическо лице, каквото е ищецът. Когато иск за отмяна се заведе от лице, неговата допустимост е предмет на изискването, че оспорваната мярка, независимо от нейната форма или законодателно предназначение, всъщност представлява решение по смисъла на член 189 от Договора за Европейската общност (Решения на Съда от 6 октомври 1982 г., *Alusuisse/Съвет и Комисията*, 307/81, *Recueil*, стр. 3463, от 29 януари 1985 г., *Binderer/Комисия*, 147/83, *Recueil*, стр. 257, от 24 февруари 1987 г., *Deutz und Geldermann/Съвет*, 26/86, *Recueil*, стр. 941, точка 6, и от 29 юни 1989 г., *RAR/Съвет и Комисията*, 250/86 et 11/87, *Recueil*, стр. 2045). По настоящото дело, оспорваната мярка ясно показва всички характеристики, които я отличават от директивата. В твърденията на Съвета не е възможно да се установи, в някаква степен на точност, броя и дори идентичността на тези, към които се прилага Директива 96/34. Нито ищецът ги е упоменал в това дело. Освен това, тъй като Директива 96/34 е очертана от специфични общи условия, тя няма приложение, докато не бъде транспонирана във вътрешното право от държавите-членки, във връзка с което те имат доста широка свобода на действие.

26. Като алтернатива, Съветът твърди, че оспорваната мярка, не засяга нито директно, нито лично ищеца. Директива 96/34 не може да засяга пряко ищеца, тъй като нейната цел е да създаде не права за отделните лица, а само задължения за държавите-членки, които са признати за носители на голяма свобода при освобождаване от тяхното задължение да гарантират нейното транспониране. На второ място, Съветът подчертава на това, че ищецът не е доказал нито съществуването на определени свойства, които са особени за него, нито фактическа ситуация, която да го отличава от всички други лица, така че да трябва да се разглежда като лично засегнат от Директива 96/34. Съветът излага различни факти, които са го довели до тези заключения.

27. Съветът посочва, че ищецът не може докаже, че неговия иск за отмяна е допустим само като се докаже, че е взел участие в процедурата за приемане на директивата, тъй като остава фактът, че Директива 96/34 е законодателна мярка, съставена от общи и абстрактни условия и не е адресирана да ищеца (вж. Определение на Съда от 23 ноември 1995 г., *Asocarne/Съвет*, C-10/95 P, *Recueil*, стр. I-4149, точка 40; определения на Първоинстанционния съд от 20 октомври 1994 г., *Asocarne/Съвет*, T-99/94, *Recueil*, стр. II-871, и от 11 януари 1995 г., *Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore degli avvocati e procuratori/Съвет*, T-116/94, *Recueil*, стр. II-1).

28. Също така не са релевантни решенията от 2 февруари 1988 г., Van der Кооу/Комисия (67/85, 68/85 и 70/85, Recueil, стр. 219), и от 24 март 1993 г., CIRFS и др./Комисия (С-313/90, Recueil, стр. I-1125), които се отнасят, съответно, за решенията, с които се забранява помощта или се отказва започване на процедурата по член 93, точка 2 от Договора за Европейската общност. Съветът твърди, че сдружение, което не е адресат на оспорваната мярка, има право на иск, само ако действа вместо един или повече от неговите членове, които сами по себе си са в позицията да завеждат допустим иск (Решение на Първоинстанционния съд от 6 юли 1995 г., АТЕС и др./Комисия, Т-447/93, Т-448/93 и Т-449/83, Recueil, стр. II-1971, точка 60), или ако може да докаже основателен интерес от образуването на производството от свое име (Van der Кооу/Комисия, упоменато по-горе точки 17 - 25).

29. По настоящото дело, според Съвета, ищецът не може да докаже, че при образуването на това производство е действал вместо един или повече от неговите членове, които са лично засегнати от Директива 96/34: нито един от членовете на ищеца не притежава такова право на иск.

30. По подобен начин, ищецът не може да потвърди, че Директива 96/34 е повлияла на неговото право да вземе участие в преговорите по споразумението, сключено според член 4 от Споразумението, между управлението и работещите, тъй като директивата прилага споразумение, в чието сключване ищецът не е участвал, въпреки, че е бил включен в консултациите, предшестващи преговорите.

31. Съобразно с това, Съветът иска да покаже, че ищецът не може да има интерес от образуването на настоящото производство, само защото е признат за представител на определени интереси. Той твърди, че фактът, че вземайки предвид приложното поле на оспорваната мярка, ищецът не е достатъчно представителен, пречи на допустимостта на неговия иск. Тъй като ищецът представлява само определени категории предприятия, не може да се признае като лице имащо правото да заведе иск срещу мярка, която се отнася до всички предприятия. В значителна степен, ищецът не попада в списъка, посочен в приложение 2 към Съобщението като един от "обединените организации, представляващи определени категории работници или предприятия". Освен това, той не притежава правото да преговаря по социалното законодателство на европейско ниво, нито това е неговата естествена роля. Във всички случаи, дори ако ищецът да е бил признат за представител, имайки предвид приложното поле на оспорваната мярка, той пак не би имал основателен интерес да започне производство, тъй като Директива 96/34 не действа върху него поради обстоятелства, които го отличават от всички други лица. За да бъде разглеждан по този начин, ищецът трябва първо да покаже, че представителството, което той твърди, че има, е изключително само за него. Въпреки това, той не прави това.

32. Съветът също така твърди, че за да докаже интерес от образуване на производство, ищецът не може да претендира, че притежава статус на преговарящ или че има правото да преговаря; нито, че може да се обоснове с правото на ефективно средство за правна защита.

33. На първо място, според твърденията на Съвета, ищецът неправилно твърди, че притежава “статус на преговарящ” и “право да преговаря”. Въпросът дали една организация притежава статус на преговарящ е факт, който трябва да се оцени заедно със положението, в което се намира тази организация в края на преговорите. По настоящото дело, Съветът посочва, че ищецът никога не е участвал в преговорите между управлението и работещите, които водят до сключването на рамковото споразумение. Като не е доказал, че по някакъв начин е участвал в процеса на преговаряне, ищецът не може да твърди, че има статус на преговарящ. На второ място, правото да се преговаря, на което се позовава ищеца, не може да се заключи само от факта, че са правени консултации или е взел участие в процеса на консултиране.

34. Съветът първо подчертава, че последователността от събития, която започва с консултациите и приключва с приемането на Директива 96/34, не представлява поредица от действия, които образуват част от една и съща процедура. Членове 2 и 4 от Споразумението са определили две отделни процедури.

35. Първата процедура, определена в член 2 от Споразумението, открива консултациите с управлението и работещите с оглед подготовката на предложението, посочено в член 3, точка 3 от Споразумението. Втората процедура, определена в член 4 от Споразумението, открива преговорите между управлението и работещите с оглед подготовката от страна на Комисията на предложение. Комисията не отговаря за етапа на преговорите от втората процедура и документът, който се очертава е споразумение между частни лица. Ищецът не е взел участие в етапа на преговори, който открива втората процедура.

36. На следващо място, Съветът отбелязва, че единствената връзка между двете процедури е началната точка на втората процедура, която се покрива с етапа на консултации от първата процедура. Съветът също така заявява, че тези две процедури не приключват с приемането на актове от един и същ вид. Първата процедура, която има класически законодателен характер, води до приемането на мярка от страна на Съвета на основание член 2 от Споразумението, в съответствие с “процедурата по сътрудничество”, уредена в член 189в от Договора, което означава, в сътрудничество с Европейския парламент и след консултации с Икономическия и социален комитет. Втората процедура, която е основно договорен процес, който се води от и по настояване на страните, представляващи икономическите и социални интереси, води до приемането на мярка от страна на Съвета на основание член 4 от Споразумението, в съответствие с процедурата, който не изисква консултации нито с Европейския парламент, нито с Икономическия и социален комитет. В заключение, Съветът твърди, че фактът, че е потърсен за консултация в контекста на първата процедура, не поражда право да се позовава на факта, че е бил изключен от втората процедура.

37. На последно място, според Съвета, няма разпоредби, които да дават на представителя на управлението и работещите правото да преговаря относно каквото и да е законодателство с друг такъв представител, поради правото на първия неговите интереси да бъдат взети предвид от Комисията. Споразумението, и по-точно член 3, точка 4 от него, основно предлагат на управлението и работещите възможността да преговарят едни с други и не им предоставя права. Единственото право, на което може да се позове ищеца е правото му неговите интереси да бъдат взети предвид от Комисията по силата на това, че е включен в списъка, приложен към Съобщението. По настоящото дело, интересите на ищеца съответно са били взети предвид.

38. В отговор на аргумента, който ищецът, представящ доказателства за обратното, обосновава с определенията на Първоинстанционния съд от 21 февруари 1995 г. *Associazione Agricoltori della Provincia di Rovigo* и др./Комисия (Т-117/94, *Recueil*, стр. II-455), и от 3 юни 1997 г., *Merck* и др./Комисия (Т-60/96, *Recueil*, стр. II-849), Съветът твърди, че търсената от ищеца разпоредба (която Съветът оспорва) не може да се приложи относно настоящото дело, тъй като Съветът, който е отговарял за приемането на въпросната мярка, не е имал задължението да вземе предвид интересите на ищеца. Само Комисията е имала такова задължение.

39. Във всички случаи, дори ако на ищеца не е било признато правото да преговаря, това не би било достатъчно за го отличи, тъй като такова право също така може да се отстъпи на друг представител на управлението и работещите, чиито интереси са взети предвид, но който не е участвал в преговорите за рамковото споразумение.

40. На второ място, Съветът твърди, че ищецът погрешно се основава на правото на ефективна правна защита за да докаже своя интерес от образуването на производството по настоящото дело. Първо, според Съвета, ищецът не е доказал, че препращането за преюдициално решение съгласно член 177 от Договора не би могло да бъде ефективно средство, което да гарантира контрол над законността на Директива 96/34. Също така, тъй като ищецът като такъв няма правото да участва в колективните преговори, той не може да се основава на съдебната практика, към която препраща (Решение на Съда от 22 май 1990 г., *Парламент/Съвет*, С-70/88, *Recueil*, стр. I-2041). На последно място, установяването на недопустимост не означава, че съдебните органи на Общността да отказали да признаят представителството на ищеца по отношение на главната защита на интересите на малките и средни предприятия.

41. Комисията, встъпваща в подкрепа на претенцията, търсена от Съвета, също твърди, че настоящият иск е недопустим. Тя придава особено значение на две точки. Първо, ищецът не може да се разглежда като лично засегнат от Директива 96/34. По тази точка, Комисията твърди, че становището на ищеца по настоящото дело е подобно в много отношения на това, което представя сдружението на земеделските и риболовни стопани, което е било ищец по *Associazione Agricoltori della Provincia di Rovigo* и др./Комисия, и за което, Първоинстанционният съд постановява, че не е лично засегнато от

оспорваната мярка. Въпреки тяхното твърдение, че те трябва да бъдат признати за лично засегнати, заради тяхното право да участват при подготовката на програма за действие съгласно оспорваната мярка, която се представя за оценка от Комисията, Първоинстанционният съд отхвърля аргумента, че сдружение, в качеството си на представител на определена категория оператори, е лично засегнато от мярка, която засяга общи интереси на тази категория, когато мярката е с общо приложение, прилага се за обективно определени ситуации и има правно действие по отношение на категории лица, разглеждане общо и (*Associazione Agricoltori della Provincia di Rovigo* и др./Комисия, точки 16 и 24).

42. На второ място, Комисията твърди, че ищецът няма пряк интерес, както е определено от Съда, въз основа на който да се позове за да докаже, че неговият иск е допустим. Комисията заявява, противно на твърденията на ищеца, че за да може един ищец да се разглежда като пряко засегнат, правното действие, което се поражда от оспорваната мярка по отношение на този ищец трябва да произтича директно от самата мярка и не трябва да бъде резултата от последващо решение, до което оспорваната мярка неизбежно или автоматично води (вж., в този смисъл, заключението на генералния адвокат *W. Van Gerven* по Решение на Съда от 15 юни 1993 г., *Abertal* и др./Комисия, С-213/91, *Recueil*, стр. I-3177, I-3183, точка 20). По настоящото дело оспорваната мярка ясно предоставя на държавите-членки значителна свобода що се отнася до средствата, които ще се използват за да се постигнат целите, които тя е поставила. Освен това, Комисията специално предлага Съветът да приеме директива с оглед характера и съдържанието на рамковото споразумение, която позволява значителна свобода по отношение нейното прилагане на национално ниво.

43. Ищецът оспорва аргументите, представени от Съвета и Комисията.

44. В отговор на аргументите, представени от Съвета, ищецът първо твърди, че допустимостта на настоящия иск трябва да се прецени в светлината на особения характер на Директива 96/34. В това отношение, той подчертава, че това е първата законодателна мярка, която е била приета на основание Споразумението и Протокола. Нейната единствена цел е да задължи държавите-членки да приемат рамковото споразумение, сключено между трите основни обединени организации. Съдържанието на Директива 96/34 е било определено от самите тези организации, докато институциите на Общността, които основно да канени да вземат участие в законодателния процес, играят чисто формална роля (вж. съображения 13 и 14 от преамбюла на Директива 96/34 и Доклада на Европейския парламент относно предложението на Комисията по отношение на тази директива). Също така, значителен е и фактът, че Комисията е изразила становище в своето Съобщение, че Съветът няма допълнителна компетентност да прави изменения на сключеното между управлението и работещите споразумение. Впоследствие, хармонизацията на родителския отпуск във всички държави-членки на Съюза, с изключение на Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, е предоставена изключително на тези трима представители на управлението и работещите които, по тяхна инициатива, започват

преговорния процес, уреден в член 4, точка 2 от Споразумението, независимо от други такива представители, признати от Комисията. При тези обстоятелства, Директива 96/34 не може да се сравнява с директивите проверени до тук в този контекст от Съда. Тя се различава от класическите директиви в две отношения.

45. Първо, използването по настоящото дело на директивата като законодателен инструмент, не е било продиктувано от никоя разпоредба на Договора, а било последица от два избора. Първо, междуотрасловите организации, които са преговаряли по отношение на рамковото споразумение, избират да разпрострат неговото действие *erga omnes*, въпреки, че те са могли да се ограничат до постигането на обикновено споразумение, което да има действие само между страните. Второ, Комисията избира да представи на Съвета предложение за директива да направи директивата задължителна *erga omnes*, докато, съгласно член 4, точка 2 от Споразумението, е могла да избере друг законодателен инструмент, предвиден в член 189 от Договора или – както твърди германското правителство в своето становище по отношение на процедурните въпроси, повдигнати от Споразумението- и могла да предложи приемането на основно на решение *sui generis*. Поради тези два избора, аргументите, които обикновено се използват за доказване, че един иск, заведен от отделно лице, за отмяна на директива, е недопустим, не са релевантни по настоящото дело. Парадоксално е да се спори, че законодателният характер на Директива 96/34 влияе върху допустимостта на настоящия иск – който предполага, че факта, че ищецът е представителна организация, която не е била включена в преговорния процес, му е попречил да гарантира контрол от съдебните органи на Общността относно рамковото споразумение и неговия източник, поради това, че обединените организации, които са сключили това споразумение, са решили да разширят неговото действие до други представители на управлението и работещите – когато ищецът оспорва особено законността на това разширяване. Това също така би означавало, че като директивата се избира за законодателен инструмент пред други форми на инструменти, които може – и дори трябва – да предложи, Комисията е могла да лиши ищеца от правна защита.

46. На второ място, ищецът твърди, че специфичният характер на Директива 96/34 поставя представителните организации, които не са били включени в преговорите, в специална позиция, която Съветът не може да пренебрегне. Аргументът, че ищецът не е лично засегнат поради факта, че не е страна, подписала рамковото споразумение, е далеч от въпроса, тъй като, въпросът по съществуването на настоящия спор и, точно, дали ищецът е трябвало да участва в преговорите и да подпише рамковото споразумение.

47. Освен това, според ищеца, твърденията на Съвета, основани на анализа на съдържанието на Директива 96/34 и водещи до заключението, че тази директива е законодателен инструмент, не вземат предвид нейната специфична природа. По този начин, той критикува твърдението, основаващо се на факта, че не е било упоменато в директивата, като посочва, че това би означавало, че неговото участие в преговорите би било достатъчно за да се приеме действието за допустимо. Такъв аргумент би дал на представителите

на управлението и работещите, които са взели участие в преговорите, допълнителна причина да не включват ищеца. По подобен начин, аргументът, че съдържанието на директивата е по-скоро неопределено, оставяйки на държавите-членки широка свобода, не взема предвид фактът, че съдържанието е било определено от представителите на управлението и работещите, а не от Съвета, и че първото претенция на ищеца се основава специално върху липсата на точност (вж. точка 23 по-горе).

48. На второ място, ищецът посочва, че съгласно установената съдебна практика, законодателната природа на мярката не пречи на това тя да засяга лично някои от заинтересуваните икономическите оператори (Решения на Съда от 21 февруари 1984 г., *Allied Corporation* и др./Комисия, 239/82 и 275/82, *Recueil*, стр. 1005, точка 11, от 23 май 1985 г., *Allied Corporation* и др./Съвет, 53/83, *Recueil*, стр. 1621, точка 4, от 16 май 1991 г., *Extramet Industrie*/Съвет, С-358/89, *Recueil*, стр. I-2501, точка 13, и от 18 май 1994 г., *Codorniu*/Съвет, С-309/89, *Recueil*, стр. I-1853, точка 19). Според ищеца, дори ако упоменатите дела се отнасят само за искове, заведени срещу регламенти, няма причина тази съдебна практика да не се прилага и когато оспорваната мярка е директива, тъй като разликата между тези два инструмента не лежи на факта, че те имат общо приложение, а на факта, че директивата е задължителна за държавите-членки, към които е адресирана що се отнася до резултатите, които трябва да се постигнат, като им оставя избор на формата и методите (вж. точка 10 от заключението на генералния адвокат *Van Gerven* по Решение на Съда от 12 февруари 1992 г. С-48/90 и С-66/90 *Нидерландия* и др./Комисия С-48/90 и С-66/90, *Recueil*, стр. I-565, I-589, I-597).

49. Нито настоящият иск следва да се определи като недопустим на основание буквалното тълкуване на член 173, точка 4 от Договора, съгласно който решенията са единствените мерки, по отношение на които отделните лица могат заведат иск за отмяна. Ищецът твърди, че разпоредбите, уреждащи достъпа до съдебните органи на Общността винаги са били тълкувани с оглед гарантиране на съдебната защита, по отношение не само на актове, които могат да се оспорват (вж. Решение на Съда от 9 февруари 1984 г., *Kohler*/Сметна палата, 316/82 и 40/83, *Recueil*, стр. 641; Решение на Първоинстанционния съд от 24 март 1994 г., *Air France*/Комисия, Т-3/93, *Recueil*, стр. II-121), но също така и на заинтересуваните институции (вж. Решения на Съда от 15 юни 1976 г., *Mills/BEI*, 110/75, *Recueil*, стр. 955, от 23 април 1986 г., *Les Verts*/Парламент, 294/83, *Recueil*, стр. 1339, от 3 юли 1986 г., Съвет/Парламент, 34/86, *Recueil*, стр. 2155, и от 2 декември 1992 г., *SGEEM* и *Etroy/BEI*, С-370/89, *Recueil*, стр. I-6211).

50. Ищецът отбелязва, че Определението от 20 октомври 1994 г. по *Asocarne*/Съвет (точка 17), в което Първоинстанционния съд, обосновавайки недопускането на иск, заведен от лице за отмяна на директива, посочва, че “съдебната защита на лицата е надлежно и достатъчно осигурена от националните съдилища, които извършват прегледа на транспонирането на директивите във вътрешното право на различните държави-членки”, е прието критично от академичните юридически трудове и че, въпреки, че Съдът, в своето Определение от 23 ноември 1995 г. потвърждава определението на

Първоинстанционния съд, той обосновава своя отказ на жалбата не само на основание, че Van der Kooy/и др./Комисия и CIRFS и др./Комисия, които се отнасят до решенията, не могат да се приложат по делото, висящо пред него, което се отнася до директива, но също така и на основание, че въпросната директива е била приета, следвайки процедура, която не урежда участието на жалбоподателя в нея, за разлика от случая, който води до решението по делото CIRFS и другите срещу Комисията. Ищецът подчертава, въпреки това, че Директива 96/34 е била приета според процедура, която урежда не само участието на представители на управлението и работещите, какъвто е ищецът, но които съществуват само поради това участие и направения избор от тези страни, които са органите, които реално отговарят за това.

51. На трето място, ищецът твърди, че е лично засегнат от Директива 96/34, защото тази мярка влияе върху него поради определени, характерни само за него черти и поради обстоятелства, които го отличават от всички други лица. Ищецът е бил признат от Комисията в своето Съобщение като организация, която отговаря на всички критерии за представителност, упоменати в точка 24 този документ. Освен това, неговите интереси са били взети предвид от Комисията по време на двата етапа, предвидени в член 3, параграфи 2 и 3 от Споразумението. Като допълнение, според ищеца, интересите, които той представлява са единствените, за които е била уговорена специална защита съгласно член 2, точка 2 от Споразумението, в това че създаването и развитието на малките и средни предприятия не трябва да се задържа чрез прилагането на законодателството предвидено в Споразумението. На последно място, ищецът твърди, че истинският предмет на рамковото споразумение има такова важно значение за малките и средни предприятия, че те рискуват сериозно да пострадат вследствие не участието на ищеца в преговорите, разкривайки нарушение на член 2, точка 2 от Споразумението. Следователно ищецът е лично засегнат от Директива 96/34 по силата на ролята, която той играе при подготовката на тази мярка.

52. С оглед на тези фактори, ищецът твърди, че неговият иск отговаря на изискванията, упоменати в Van der Kooy/Commission и CIRFS и др./Комисия, на които едно сдружение трябва да отговаря за да докаже, че е лично засегнато. Освен това, от дело T-96/92 CCE de la Société Générale des Grandes Sources и др./Комисия (T-96/92, Recueil, стр. II-1213, точки 35 и 36), става ясно, че за да бъде засегнато лично от Директива 96/34 определено лице, е достатъчно, то да има правото да вземе участие в преговорите и не е необходимо фактически да е било упражнено. Във всички случаи, Съветът не може да твърди, че ищецът не е лично засегнат поради факта, че не е взел участие в преговорите, тъй като това което лежи в основата на настоящото дело е точно фактът, че положението и статуса на ищеца като преговарящ не са признати по време на подготовката на Директива 96/34.

53. Четвърто, ищецът твърди, че двете страни на иска показват, че неговите интереси са пряко повлияни от приемането на директивата.

54. Първата страна засяга начина, по който директивата се появява и поставя под съмнение факта, че ищецът, като призната представителна организация, е

била произволно извадена от преговорите. Тази законодателна мярка, която съхранява рамковото споразумение, с което ищецът не се свързва, директно влияе върху интересите на ищеца доколкото има въздействие върху една от основните задачи съгласно член 4, точка 2 от Споразумението, което означава, да участва в преговорите по споразуменията в областта на социалните дейности (вж., в този смисъл, CCE de la Société Générale des Grandes Sources и др./Комисия, точка 38).

55. Втората се отнася до съдържанието на рамковото споразумение, което се критикува като твърде неопределено и общо, доколкото оставя държавите-членки свободно да “възлагат специални задължения” за да отговорят на функционалните и организационни изисквания за малки и средни предприятия. Въпреки това, ищецът твърди, че има пряк интерес да се гарантира, че интересите на малките и средни предприятия са взети предвид при сключването на рамковото споразумение, което трябва да се транспонира във вътрешното право на държавата-членка.

56. В своя отговор, ищецът посочва факта, че Светът сам е признал, че разглеждането на допустимостта на молбата не може да се раздели от нейното разглеждане по същество, но ищецът твърди, че неговото становище подлежи на критики в това отношение. От една страна, той посочва, че Съветът оспорва, че сдружение, което представлява малките и средни предприятия, може да се обоснове със съответствието с член 2, точка 2 от Споразумението само в случая на директива, която се прилага единствено за малките и средни предприятия. Според ищеца, това, че той предвижда директива, която се прилага само за малките и средни предприятия и поставя административни, финансови и правни ограничения върху тяхното създаване и развитие, е любопитен аргумент. От друга страна, ищецът твърди, че е абсурдно да се твърди, че когато директивата не засяга само малките и средни предприятия, един от техните представители не може да се позове пред Първоинстанционния съд на неспазване на законодателните разпоредби, които изискват специална защита на интересите на малките и средни предприятия – член 2, точка 2 от Споразумението – именно защото това сдружение представлява тези предприятия.

57. Ищецът твърди, че ако са нарушени неговите права като преговарящ, в качеството му на представител на една индустрия, той трябва да може да разчита на съдебната защита, предоставена от правото на Общността, независимо от съдържанието на приетата мярка. Ищецът настоява, че неговото представителство има значение относно допустимостта на неговия иск и сравнява своята позиция с тази на СЕЕР, който защитава само интересите на предприятията в публичния сектор

58. В отговор на аргументите на Комисията, ищецът заявява, че истинският въпрос не е дали е пряко и лично засегнат от Директива 96/34, а по-скоро как може да гарантира съдебно обезщетение за нарушаването на неговото право да участва в колективните преговори относно рамковото споразумение на европейско ниво. Във всички случаи, ищецът иска двата аргумента, представени от Комисията, да бъдат отхвърлени.

59. На първо място, ищецът твърди, че е индивидуално засегнат от Директива 96/34. Той заявява, че определението по *Associazione degli Agricoltori della Provincia di Rovigo* и др./Комисия се отнася до доста различни обстоятелства. По това дело, Първоинстанционния съд обявява иска за недопустим, не защото разглежда задължението на Комисията да вземе предвид интересите на обсъжданите сдружения, като недостатъчно да ги различи, а защото постановява, че такова задължение не възниква съгласно разпоредбите, уреждащи приемането на оспорваната мярка (точки 30 и 31). Ищецът посочва аргументи *a contrario*, че икономическите оператори имат индивидуални интереси да оспорват мярка в случаите, когато, преди нейното приемане, техните интереси са били взети предвид по силата на задължение, възложено на институциите, които са се консултирали. По-нататък той твърди, че това тълкуване е било потвърдено от Първоинстанционния съд в определение по *Merck* и др./Комисия (точки 73 и 74), с което отхвърля иска като недопустим на основание, че Комисията не е имала задължение да изслуша становищата на ищите преди приемането на оспорваната марка. Ищецът подчертава, че по делото *Merck* и др./Комисия изрично заявява, че съществуването на индивидуален интерес трябва да се признае, когато има съпътстващо задължение да се изслушат становищата на ищеца по време на подготвителната фаза на въпросната мярка (точка 34).

60. На второ място, ищецът твърди, че има пряк интерес да иска отмяна на Директива 96/34. Подчертавайки, че Директива 96/34 няма съдържание, което да е специфично само за нея, а основно включва рамково споразумение, което е сключено в нарушение на правото на ищеца да вземе участие в колективните преговори, ищецът обяснява, че неговите аргументи се отнасят до начина, по който рамковото споразумение е било съгласувано, което му дава пряк интерес да оспори Директива 96/34. В този смисъл, ищецът препраща към *CSE de la Société Générale des Grandes Sources* и др./Комисия (точка 38), в което Първоинстанционния съд отказва да признае, че профсъюзите, които са ищци по това дело, имат пряк интерес, защото правата на самите представители на работниците са били накърнени.

61. В заключение, ищецът твърди, че той не е лице, което просто е засегнато от съдържанието на мярката на Общността, а едно от тези лица, които, по силата на по-високите по ранг разпоредби на правото на Общността, е трябвало да бъде включено в преговорния процес на това законодателство. Тъй като Комисията не е осигурила съответствие със Споразумението, ищецът твърди, че трябва да има достъп до Първоинстанционния съд, който има за задача, при упражняване на своите правомощия при производствата за отмяна, да гарантира и спазване на правото на Общността. Ищецът добавя, че няма друго ефективно средство, както е предложено, и иск за установяване на неправомерно бездействие или препращане за преюдициално решение – чрез което да може да гарантира съдебно обезщетение в процес, в който неговите права като представител на европейската промишленост са пренебрегнати (Парламента/Съвет, точка 20).

Съображения на Съда

62. По настоящото дело, Съдът е този, който трябва да прецени допустимостта на иск, заведен от юридическо лице съгласно член 173, параграф 4, от Договора, с който се търси отмяна на директива, приета от Съвета на основание член 4, точка 2 от Споразумението.

63. Въпреки че член 173, параграф 4. от Договора не урежда изрично допустимостта на исковете, заведени от юридически лица за отмяна на директива, от съдебната практика на Съда става ясно, че главният факт, че оспорваната мярка е директива, не е достатъчен за да се тълкува такъв иск като недопустим (вж., в този смисъл, Решение на Съда от 29 юни 1993 г., Gibraltar/Съвет, C-298/89, Recueil, стр. I-3605, и Определението на Съда от 23 ноември 1995 г., Asocarne/Съвет, упоменато по-горе). По този начин в своето определение по Asocarne/Съвет, след като отбелязва, че оспорваната мярка е била директива, Съдът разглежда въпроса дали това което наистина се е разглеждало е било решение, макар и прието във формата на решение, с директен и индивидуален ефект за ищеца по смисъла на член 173, четвърти параграф, от Договора. В това отношение, трябва да заключи, че институциите на Общността не могат, главно чрез техния избор на правни инструменти, да лишават лицата от правната защита, предложена от тази разпоредба на Договора (вж. Определение на Първоинстанционния съд от 30 септември 1997 г., Federolio/Комисия, T-122/96, Recueil, стр. II-1559, точка 50). Освен това, що се отнася до настоящото дело, член 4, параграф 2, точка 1 от Споразумението предвижда, че „споразуменията, сключени на ниво Общност, се прилагат или в съответствие със специфичните за управлението и работещите и държавите-членки процедури и практики, или, по въпросите, попадащи в приложното поле на член 2, по общо искане на подписалите страни, с решение на Съвета по предложение на Комисията. Като такъв, основният факт, че избрания инструмент е бил директива, по това дело, не може да даде право на Съвета да попречи на лицата да се ползват от средствата за правна защита, които са им предоставени от Договора.

64. Следователно, е необходимо да се определи, първо, дали Директива 96/34 е законодателна мярка или трябва да се разглежда като решение, прието във формата на директива. За да се определи дали е мярка с общо приложение, трябва да се прецени в светлината на нейните особености и правните ефекти, които цели да произведе или в действителност има (Alusuisse/Съвет и Комисията, упоменато по-горе точка 8).

65. Член 1 от Директива 96/34 предвижда, че „целта на настоящата директива е да гарантира влизането в действие на приложеното рамково споразумение относно родителски отпуск, сключено на 14 декември 1995 г. между Общите междуотраслови организации (UNICE, СЕЕР и ETUC)”. Параграфи 1 и 2 от клауза 1, озаглавена „Предмет и приложно поле”, от рамковото споразумение определя, че „Настоящото споразумение съдържа минимални изисквания, предназначени да улеснят съвместяването на професионалните и семейни задължения на работещите родители” и че „Настоящото споразумение се прилага по отношение на всички работници, мъже и жени, които имат трудов договор или трудово правоотношение, така, както са определени от закона, от

колективните трудови договори или от установената практика във всяка една държава-членка.”

66. Освен това, въпреки че ищецът критикува изборът на директивата като формален инструмент за прилагането на рамковото споразумение на основание член 4, точка 2 от Споразумението, той не претендира, че Директива 96/34, като директива, не изпълнява изискванията, упоменати в член 189 от Договора за Европейската общност. Достатъчно е да се посочи, че Директива 96/34 е адресирана до държавите-членки (член 3), които трябва да приемат всички необходими мерки, които им дават възможност по всяко едно време да бъдат в състояние да гарантират резултатите, наложени от директивата (член 2, параграф 1) и че формулирането на рамковото споразумение, към което препраща член 1, предоставя на националните органи избор на формата и начините, които да дадат възможност тези резултати да бъдат постигнати.

67. В заключение, Директива 96/34 е законодателен инструмент и не представлява решение по смисъла на член 189 от Договора за Европейската общност.

68. На второ място, е необходимо да се определи дали, независимо от законодателния характер на Директива 96/34, ищецът може да се разглежда като директно и индивидуално засегнат от нея.

69. Трябва да се има предвид, че при определени обстоятелства, дори законодателна мярка, която се прилага към икономически оператори, засегнати общо, съгласно упоменатата по-горе съдебна практика, може да засегне и индивидуално някои от тях (вж., в този смисъл, Решения *Extramet Industrie/Съвет*, упоменато по-горе точка 13, и *Codorniu/Съвет*, упоменато по-горе точка 19, и определението *Federolio/Комисия*, упоменато по-горе точка 58). Въпреки това, физически или юридически лица могат да твърдят, че са индивидуално засегнати от мярката, само ако тя ги засяга поради определени черти, характерни за тях или поради обстоятелства, които ги отличават от всички останали лица (Решение на Съда от 15 юли 1963 г., *Plaumann/Комисия*, 25/62, *Recueil*, стр. 197, 223; Решение на Първоинстанционния съд от 27 април 1995 г., *CSE de Vitteil* и др./Комисия, T-12/93, *Recueil*, стр. II-1247, точка 36, и Определение *Federolio/Комисия*, упоменато по-горе точка 59).

70. В този смисъл, различните аргументи, представени от ищеца, се основават на предпоставката, че той притежава специални права в контекста на процесуалните механизми, създадени от Споразумението, за приемането на мерки, попадащи в неговите граници, и че тези права са били пренебрегнати.

71. По настоящото дело, за да определи дали ищецът в действителност е бил засегнат от Директива 96/34 поради определени свойства, които са характерни за него или поради обстоятелства, които го отличават от всички останали лица, трябва да се разгледат характерните особености на процедурата, приключваща с приемането на директивата, започвайки с анализ на

процесуалните механизми, създадени от Споразумението. От разпоредбите на Споразумението става ясно, че има две процедури, според които могат да се приемат мерките, които са необходими за да се постигнат неговите цели.

72. Тези процедури имат обща начална фаза, която се състои в консултации на Комисията с управлението и работещите, в съответствие с член 3, параграфи 2 и 3 от Споразумението. Въпреки това, член 3, параграф 3 не упоменава нищо по отношение на това кои работодатели и работници попадат в приложното му поле. Съответно Комисията посочва в своето Съобщение определени критерии, които да направят възможно определянето на тези представители на управлението и работещите, чиито представителства, по нейно мнение, им дава право техните интереси да се вземат предвид по време на първата фаза, която е задължителна за всички инициативи на Общността, които се основават на Споразумението. Въз основа на тези критерии, Комисията съставя списък, който е уреден в приложение 2 към нейното съобщение. В точка 24 от него, Комисията заявява, че този списък ще се разглежда в светлината на придобитият в тази насока опит. Ищецът присъства в този списък, в своето качество на междуотраслова организация, представляваща определени категории от работници и предприятия. Не се оспорва, че Комисията се е консултирала него в съответствие с член 3, параграфи 2 и 3 от Споразумението.

73. Що се отнася до първата процедура, от член 2 на Споразумението следва, че Съветът може, след консултации с Икономическия и социален комитет, и следвайки процедурата, определена в член 189в от Договора, да приеме директиви в областите, изброени в член 2, параграф 1 от Споразумението. Що се отнася до втората процедура, от член 4 от Споразумението следва, че споразумение, сключено между управлението и работещите на европейско ниво може да се приложи или в съответствие със специфичните за управлението и работещите и държавите-членки процедури и практики, или, по въпросите, попадащи в приложното поле на член 2 от Споразумението, по общо искане на подписалите страни, с решение на Съвета по предложение на Комисията. Оспорваната мярка е приета съгласно последната процедура.

74. Движението на тази процедура, която открива етапа на консултациите, уреден в член 3, параграфи 2 и 3 от Споразумението, е както следва. Член 3, параграф 4 от Споразумението предвижда, че управлението и работещите могат да уведомят комисията относно желанието си да започнат процедурата, предвидена в член и че продължителността на процедурата не може да надвишава девет месеца, освен ако управлението и работещите и Комисията не вземат общо решение да я удължат. Както беше упоменато по-горе член 4 от Споразумението също така предвижда, че диалогът между управлението и работещите може да доведе до сключване на споразумения, по въпросите, попадащи в приложното поле на член 2, които могат да се прилагат от Съвета по общо искане от подписалите страни.

75. По този начин, нито член 3, параграф 4, нито член 4 от Споразумението изрично определят „управлението и работещите” за целите на преговорите, упоменати в него. Въпреки това, начинът, по който са структурирани

разпоредбите и наличието на предварителни консултации, предполага, че представителите на управлението и работещите, които са участвали в преговорите, трябва поне да бъдат след тези, чиито интереси са взети предвид от Комисията. Това не означава, въпреки всичко, че всички които са били консултирани от Комисията, представителите на управлението и работещите, изброени в приложение 2 на Съобщението, имат право да участват в преговорите. Етапът на преговори, който може да започне по време на консултациите, инициирани от Комисията, зависи изключително от инициативата на тези представители на управлението и работещите, които искат започване на такива преговори. Представителите на управлението и работещите, които са заинтересувани от консултациите, следователно са тези, които са проявили тяхното взаимно желание за инициират процеса, уреден в член 4 от Споразумението и да го следват до неговото приключване.

76. Точка 31 от Съобщението, в раздела, озаглавен „От консултации до преговори”, обявява освен това, че „в техните независими преговори, от социалните партньори по никакъв начин не е искано да се ограничават само до съдържанието на предложението, което се подготвя в Комисията или основно до правенето на изменения по него, имайки предвид, въпреки това, че действията на Общността могат ясно да излязат извън областите, обхванати от предложението на Комисията; заинтересуваните социални партньори ще бъдат тези, които се съгласят да преговарят едни с други; такова споразумение е изцяло в ръцете на различните организации; въпреки това, Комисията приема становището, че разпоредбите относно малките и средни предприятия, предвидени в член 2, параграф 2 от Споразумението трябва да се вземат предвид от организациите, които са подписали споразумение”.

77. От формулирането на Съобщението става ясно, че списъкът, посочен в приложение 2 (организациите на управлението и работещите, които Комисията счита за представителни) е съставен така, че да изпълнява организационните изискванията за етапа на извършване на консултации, предвиден в член 3, параграфи 2 и 3 от Споразумението. Комисията упоменава това само в раздела от Съобщението, който се занимава с „Консултации на социалните партньори” (точки 11 - 28), и по-специално в точки 22 - 28, в заглавието „Организации, с които трябва да се извършат консултации”; тя никъде не препраща в раздела, който се отнася до етапа на преговори (параграфи 29 - 36 от Съобщението, под заглавието „От консултации към преговори”).

78. В последствие, член 3, параграфи 2, 3 и 4 и член 4 от Споразумението не предоставя на никого от представителите на управлението и работещите, каквито и интереси да представляват по общо мнение, общото право да взема участие в преговори, водени в съответствие с член 3, параграф 4 от Споразумението, дори ако са отворени за всички представители на управлението и работещите, които са били консултирани съгласно член 3, параграфи 2 и 3 от Споразумението при инициирането на тези преговори.

79. Основният факт, че ищецът се е свързал с Комисията по няколко повода, като е търсел участие в преговорите между другите представители на

управлението и работещите не влияе върху това становище, тъй като представителите на заинтересуваните работодатели и работници, а не Комисията, отговорят за преговорния етап, започнат по съответния начин.

80. По подобен начин, член 2, параграф 2, от Споразумението, не предоставя на ищеца правото на участва в преговорите, упоменати в член 3, параграф 4. Въпреки, че по общо мнение, член 2, параграф 2, алинея 1, от Споразумението заявява, че „тези директиви избягват налагането на административни, финансови и правни ограничения по начин, който би забавил създаването и развитието на малките и средни предприятия”, разпоредбата не предвижда тези представители на малките и средни предприятия автоматично да имат правото да участват в преговори, започнати от управлението и работещите, съгласно член 3, точка 4 от Споразумението (вж., в този смисъл, *CSE de la Société Générale des Grandes Sources* и други срещу Комисията, точка 29). Той определя едно съществено задължение, съответствието с което е предмет на преглед от съдебните органи на Общността, в случаите когато някоя от заинтересуваните страни, която завежда съответния иск, а не единствено относно отмяна на мярка съгласно член 173, четвърти параграф, от Договора за Европейската общност. Съответно, междуотрасловата организация, представляваща малките и средни предприятия, каквото и ниво на предполагаема представителност да има, могат да извлече от член 2, параграф 2, алинея 1, от Споразумението, правото да участва в такива преговори.

81. Съдът също така трябва да отхвърли аргумента, представен от ищеца, особено по време на заседанието, в смисъл, че в съответствие със съдебната практика, за определени материални разпоредби от правото на Общността, ако трябва да се прилагат, трябва да се признаят определени процесуални последици. Упоменатата от ищеца съдебна практика в тази връзка не потвърждава заключението, направено от член 2, параграф 2, алинея 1 от Споразумението, че той има право да участва във всички преговори, започнати между управлението и работещите на основание член 3, точка 4 от Споразумението. По такъв начин, от една страна, в своето Определение от 17 януари 1980 г., *Camera Care/Комисия (792/79 R, Recueil, стр. 119)*, Съдът не стига до заключението, че определени материални разпоредби, в случая членове 85 и 86 от Договора за Европейската общност, имат процесуални последици, но определя по отношение на приложното поле на разпоредбата, която там предоставя специално правомощие на Комисията, а именно член 3, параграф 1 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., първият регламент, прилагащ членове 85 и 86 от Договора (ОВ, 1962, 13, стр. 204). На второ място, с решението от 27 октомври 1993 г. *Enderby (C-127/92, Recueil, стр. I-5535)*, Съдът дава преюдициално решение относно разпределението на тежестта на доказване по отношение на въпросите, които се отнасят до това дали определени практики в отношенията между работодатели и работници, представляват дискриминация, в противоречие на член 119 от Договора. Следователно, в този случай, Съдът не предоставя процесуални права на лицата в контекста на процедурата по приемане на актове от институциите на Общността, какъвто е и контекста по настоящото дело.

82. От всичките упоменати по-горе заключения, следва, че предвид разпоредбите на Споразумението, ищецът не може да твърди, че притежава общото право да участва в преговорния етап от втората процедура, предвидена в Споразумението или, в контекста на настоящото дело, индивидуално право да участва в преговорите за рамковото споразумение.

83. Това обаче, не е достатъчно за се обяви настоящия иск за недопустим. С оглед специфичните характеристики на процедурата, която е довела до приемането на Директива 96/34 на основание член 4, параграф 2 от Споразумението, също така е необходимо да се определи дали някое от правата на ищеца е било нарушено като резултат от неизпълнението от страна на Съвета или Комисията на задълженията им съгласно тази процедура, при условие, че правото на ищеца на съдебна защита изисква той да се разглежда като пряко и индивидуално засегнат, ако той се отличава поради специфичните свойства, които са характерни за него или поради фактическите обстоятелства, което го отличават от всички други лица (вж. упоменатата по-горе съдебна практика, точка 69).

84. В това отношение, Съдът би посочил, че докато когато сключват споразумение, чието прилагане на ниво Общност те взаимно са поискали по силата на член 4, параграф 2 от него, само заинтересуваните работодатели и работници са тези, които трябва да започнат и отговарят за, правилно наречения, преговорен етап от процедурата, уредена с член 3, точка 4 и член 4 от Споразумението (вж. по-горе точки 75 и 76), Съветът трябва да действа по предложение на Комисията. Съответно, заинтересуваните работодатели и работници отправят своето искане към Комисията, която, в тази връзка, извършва контрола върху процедурата и определя дали е целесъобразно да се представи предложение на Съвета.

85. Комисията трябва да действа в съответствие с принципите, регулиращи нейните действия в областта на социалната политика, по-специално упоменати в член 3, параграф 1 от Споразумението, който посочва, че „Комисията има за задача да насърчава консултациите между ръководството и работещите на ниво Общност и взема всички релевантни мерки за улесняване на техния диалог чрез осигуряване на балансирана подкрепа за страните”. Както ищецът и Комисията правилно са отбелязали, за да се върне правото да се участва при провеждането на процедурата, Комисията трябва, по-специално, да провери представителството на подписалите въпросното споразумение страни.

86. В своето Съобщение, Комисията също така се задължава да провери представителството на страните, представляващи ръководството и работещите, които са подписали споразумение, преди да предложат на Света да приеме решение, което изисква прилагане на ниво Общност. Съответно, в точка 39 от нейното Съобщение, Комисията заявява, че „ще подготви предложение за решения до Съвета, следвайки заключенията на представителите на договарящите страни, техния мандат и „законността” на всяка клауза в колективното споразумение по отношение на правото на

Общността и разпоредбите относно малките и средни предприятия, предвидени в член 2, параграф 2”.

87. От Съвета, за негова страна, се изисква да провери дали Комисията е изпълнила своите задължения съгласно Споразумението, тъй като, ако случаят не е такъв, Съветът поема риска да се ратифицират процесуални пречки, които са в състояние да доведе до нищожност на приетата от него накрая мярка.

88. Целесъобразно е да се наблегне на значението на задължението, възложено на Комисията и Съвета да проверяват представителството на страните подписали споразумение, сключено съгласно член 3, параграф 4 и член 4 от Споразумението, което Съвета е поискал да бъде приложено на ниво Общност. Участието на посочените две институции има като ефект, в този определен етап от процедурата, уредена от тези две разпоредби, това, че сключеното между управлението и работещите споразумение получава законодателен характер на основата на Общността, без да се прибегва до класическата процедура, уредена в Договора за приемане на законодателството, която води до участието на Европейския парламент. Както изяснява съдебната практика, участието на тази институция в законодателния процес на Общността, се отразява на нивото на Общността на фундаменталния демократичен принцип, че лицата трябва да споделят упражняването на правомощията чрез представителен орган (Решения на Съда от 11 юни 1991 г., Комисия/Съвет, C-300/89, Recueil, стр. I-2867, точка 20, и от 29 октомври 1980 г., Roquettes Frères/Съвет, 138/79, Recueil, стр. 3333, точка 33, и Maizena/Съвет, 139/79, Recueil, стр. 3393, точка 34). В това отношение, трябва да се отбележи, че в съответствие със съдебната практика, демократичната законност на мерките, приети от Съвета съгласно член 2 от Споразумението, произтича от участието на Европейския парламент в първата процедура (вж. по-горе точка 73).

89. За разлика от това, втората процедура, предвидена в член 3, параграф 4, и член 4 от Споразумението, не урежда участието на Европейския парламент. Въпреки това, принципът на демокрация, върху който се основава Съюза, изисква, в отсъствието на участие на Европейския парламент в законодателния процес, участието на гражданите да бъде осигурено по друг начин, в този случай чрез страните представители на ръководството и работещите, които са сключили споразумението, което е предоставено от Съвета, действащ с квалифицирано мнозинство, по предложение на Комисията, със законодателно основа на ниво Общност. За да гарантира, че са спазени изискванията, Комисията и Съвета са задължени да проверят, че страните, подписали споразумението са наистина представители.

90. Това ги задължава да се уверят, че, вземайки предвид съдържанието на въпросното споразумение, подписващите страни, взети заедно, са достатъчно представителни. Когато това ниво на представителност липсва, Комисията и Съвета трябва да откажат прилагането на споразумението на ниво Общност. В такъв случай, представителите на ръководството и работещите, които са били консултирани от Комисията в съответствие с член 3, параграфи 2 и 3 от Споразумението, но които не са били страни по споразумението, и тези, които

чиито особено представителство – отново по отношение на съдържанието на споразумението – е необходимо за да постигне колективно представителство на подписалите страни до необходимото ниво, имат право да попречат на Комисията и Съвета да приложат споразумението на ниво Общност посредством законодателните инструменти. Съдебната защита, до която води съществуването на такова право, предполага, че когато представители с тези характеристики, които не са подписали споразумение, заведат дело за отмяна на мярка на Съвета, с която се прилага споразумението на ниво Общност на основание член 4, параграф 2 от Споразумението, те трябва да се разглеждат като директно и индивидуално засегнати от тази мярка. Трябва да се добави, че върху подобни основания, и Съдът, и Първоинстанционния съд вече са се произнесли, че иск за отмяна на мярка със законодателен характер е допустим, когато основната разпоредба изисква отговорният орган да вземе предвид характерните обстоятелства при ищеца (вж. решения на Съда от 17 1985 г., Piraiki-Patraiki и др./Комисия, 11/82, Recueil, стр. 207, точки 11 - 32, и от 26 юни 1990 г., Sofrimport/Комисия, C-152/88, Recueil, стр. I-2477, точки 11 - 13, и Решение на Първоинстанционния съд от 14 септември 1995 г., Antillean Rice Mills и др./Комисия, T-480/93 и T-483/93, Recueil, стр. II-2305, точки 67 - 78).

91. По настоящото дело, първо е необходимо да се определи дали Комисията и Съвета наистина са проверили дали колективното представителство на подписалите рамковото споразумение страни е било достатъчно. От информацията, предоставена от Съвета, става ясно, че такава проверка всъщност е направена. Съветът и Комисията са обяснили в хода на настоящото производство, че са извършили проверка на нивото на представителност на подписалите страни и тяхната представителност по отношение на материалния обхват на рамковото споразумение. Освен това, тринадесетото съображение от преамбюла на Директива 96/34 отбелязва, че като е изработила предложението до Съвета в съответствие с член 4, параграф 2 от Споразумението, Комисията е взела предвид представителния статут на подписващите страни. Също така, в отговор на запитване от Първоинстанционния съд, направено чрез мярка по организацията на производството, Съветът депозира извлечения от документи от групата по социални въпроси към Съвета относно нейните срещи, проведени на 22 февруари, 5 март и 12 март 1996 г., която изяснява, че въпросът относно представителността на подписващите страни е бил дискутиран в Съвета.

92. При тези обстоятелства, твърдението на ищеца, че Комисията и Съвета не са проверили дали подписващите страни по рамковото споразумение са били представителни, не е достатъчно за да постави под съмнение истинността на извършената от двете институции проверка, при положение, че в тази връзка Съветът е представил доказателство. Във всички случаи, различните таблици, които Съветът е приложил към неговото възражение на иска на ищеца, както и проучването на Комисията, която служи като основа за класификацията на представителите на ръководството и работещите, изброени в приложение 2 към Съобщението – класификация, която освен това ищецът не оспорва тогава – показва накрая, че двете институции са били информирани що се отнася до представителите на ръководството и работещите по настоящото производство.

93. На второ място, е необходимо да се определи дали проверката, извършена от тези институции, на колективното представителство на подписващите рамковото споразумение страни, удовлетворява изискванията в това отношение, както е описано в параграфи 83 - 90, упоменати по-горе.

94. Първата точка, която трябва да се отбележи е, че целта на рамковото споразумение е била да се определят минимум целесъобразни изисквания за всички трудови отношения, независимо от тяхната форма (вж. по-горе точка 65). Ако отделните подписващи рамковото споразумение страни изпълняват изискванията на достатъчна колективна представителност, следователно те трябва да имат право да представляват всички категории предприятия и работещи на ниво Общност.

ОСНОВАНИЯ ЗА ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ДОКУМЕНТ № 696A0135.1

95. На второ място, подписалите рамковото споразумение страни са три органа, изброени от Комисията в приложение 2 към Съобщението, като общи междуотраслови организации, които се отличават от междуотрасловите организации, представляващи определени категории работници и предприятия, в която подгрупа е поставен ищеца.

96. На пръв поглед, Съветът не може да бъде критикуван за това, че е приел становището, въз основа на оценката на Комисията, че страните, подписали рамковото споразумение са притежавали достатъчно колективна представителност по отношение съдържанието на това споразумение, имайки предвид техния междуотраслов характер и общия характер на техния мандат.

97. Въпреки, че ищецът не отрича междуотрасловия характер на подписалите рамковото споразумение, той твърди, че мандата на тези, които представляват предприятията (UNICE и СЕЕР) е също толкова общ като неговия. В това отношение, той подчертава факта, че той представлява много повече малки и средни предприятия, от всякакъв вид, отколкото UNICE и факта, че СЕЕР представляват само интересите на предприятията, регулирани от публичното право, които не са толкова сериозни в икономически аспект каквито са интересите, защитавани от ищеца.

98. UNICE, не се оспорва, че по времето, когато е било сключено рамковото споразумение, този орган е представлявал предприятия в частния сектор от всякакъв вид, което му дава правото да представлява малките и средни предприятия и че измежду неговите членове са били сдружения на малки и средни предприятия, повечето от които също са били членове на ищеца. Таблицата, посочена в приложение 2 към възражението (стр.36), към което ищецът не прави препращане по време на заседанието, също отразява, че националните организации, членуващи в UNICE събират заедно предприятия в областта на индустрията, услугите, търговията, занаятите и малките и средни предприятия.

99. Ищецът не може достоверно да твърди, че фактът, че той представлява по-голям брой малки и средни предприятия от UNICE показва, че UNICE не притежават общ мандат. Този факт по-скоро подкрепя, отколкото обезсилва, аргументът, че UNICE има общ мандат да защитава интересите на предприятията от всякакъв вид, за разлика от по-специфичния мандат на другите междуотраслови организации, такива като ищеца. По подобен начин, направеното от ищеца разграничение между интересите, които той защитава от името на малките и средни предприятия и тези, защитени от UNICE, разяснява по-нататък специалните характеристики на мандата на ищеца, който защитава, специално и изключително, интересите на една категория предприятия (малките и средни предприятия) и общия характер на мандата на UNICE, който защитава интересите на всички предприятия в частния сектор, включително малките и средни предприятия. От това следва, че съобразно фактите, е доказано, че UNICE е притежавал общ мандат по времето, когато е било сключено рамковото споразумение.

100. Що се отнася до СЕЕР, въпреки че несъмнено подлага на съмнение неговата икономическа важност, ищецът не отрича, че тази междуотраслова организация представлява интересите на всички предприятия на ниво Общност, независимо от техния вид. В това отношение, общият мандат, който е признат в приложение 1, че принадлежи на Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) и член 1 от Директива 96/34, не може да постави под съмнение проверката за достатъчно колективно представителство, която Съветът и Комисията трябва да извършат. Освен това, за разлика от положението на ищеца, е ясно, че ако СЕЕР не е бил една от страните, подписали рамковото споразумение, само това би имало фундаментално влияние върху колективната представителност на тези страни с оглед съдържанието на споразумението, защото тогава една категория предприятия, тези с държавно участие, не биха имали пълно представителство.

101. Остава да се определи, дали, както предполага ищецът, независимо от факта, че междуотрасловите организации, които са сключили споразумението, са имали общ мандат, тяхната колективна представителност по отношение на неговото съдържание е била недостатъчна. По този въпрос, ищецът твърди, че имайки предвид броя на малките и средни предприятия, които той представлява и специалните заключения, запазени за тази категория от предприятия в член 2, параграф 2, алинея, от Споразумението, отсъствието на ищеца от преговорите по рамковото споразумение автоматично означава, че колективното представителство на подписалите страни, отговорни за защита интересите на предприятията е било недостатъчно. Това се потвърждава, според ищеца, от съдържанието на рамковото споразумение, което в противоречие с изискванията, упоменати в член 2, параграф 2 от Споразумението, е особено пагубно за интересите на малките и средни предприятия.

102. Критиките на ищеца не могат да бъдат приети. На първо място, те се основават на единствен критерии, а именно броя на малките и средни предприятия, представлявани съответно от ищеца и UNICE. Дали този

критерии да бъде взет предвид при определянето на достатъчността на колективната представителност, той не може да се разглежда като решаващ по отношение на съдържанието на споразумението. Тъй като рамковото споразумение засяга всички трудови отношения (вж. по-горе точка 65), е важен не толкова статуса на предприятията, а този на работодателя. Въпреки, че Съветът заявява, че мнозинството от членовете на ищеца, представляващи занаятите, нямат работници, ищецът не представя никакви материални доказателства в полза на противното, въпреки изразените искания, направени от Първоинстанционния съд по време на заседанието. При този случай, ищецът се ограничава да цитира различни случайни статистики, отнасящи се до една или друга държава-членка, засегната от Споразумението.

103. В допълнение, от различните таблици, приложени в отговора на ищеца и от Съвета, допълнени към неговото възражение, става ясно, че сред малките и средни предприятия, представлявани от ищеца в 14 държави-членки, засегнати от Споразумението (5 565 300 според таблицата, посочена в приложение I към отговора; 4 835 658 - според таблицата, посочена в приложение I към възражението, приложено към отговора на ищеца на писмените въпроси, поставени от Първоинстанционния съд; и 6 600 000 според устните показания на ищеца по време на заседанието), една трета (2 200 000 от 6 600 000, според устните показания на ищеца по време на заседанието), може би цели две трети (3 217 000 от 4 835 658, съгласно таблицата, посочена в приложение I към възражението) от тези малки и средни предприятия са също членове на организации, представлявани от UNICE.

104. Ищецът не може да твърди, че по силата на член 2, параграф 2, алинея 1, от Споразумението, неговото ниво на представителност е толкова голямо, че неговото неучастие в сключването на споразумение между общи междуотраслови организации автоматично означава, че не е било спазено изискването за достатъчна колективна представителност. Член 2, параграф 2, алинея 1, от Споразумението е материално-правна разпоредба, чието спазване може да се търси от заинтересуваната страна, която търси за себе си съответното средство за правна защита (вж. по-горе точка 80).

105. На последно място, що се отнася да представянето на интересите на малките и средни предприятия, от формулировката на рамковото споразумение става ясно, че малките и средни предприятия не са извадени от преговорите, довели до неговото сключване. Така, точка 12 от общите съображения на рамковото споразумение предвижда, че „настоящото споразумение взема предвид необходимостта от подобряване на изискванията на социалната политика, от засилване конкурентоспособността на икономиката на Общността и от избягване налагането на административни, финансови и правни ограничения по начин, който би попречил на създаването и развитието на малките и средни предприятия.” По подобен начин, клауза 2, параграф 3, буква е) от рамковото споразумение предвижда, че държавите-членки и/или ръководителите и работещите могат, по-специално „да разрешават специфични споразумения за удовлетворяване на изискванията за функционирането и устройството на малките предприятия.”

106. Във всички случаи, критиките, които отправя ищецът по отношение на съдържанието на рамковото споразумение, с които пледира за нарушение на член 2, параграф 2 от Споразумението, по никакъв начин не показват, че една или друга разпоредба на рамковото споразумение налагат административни, финансови и правни ограничения по начин, който би попречил на създаването и развитието на малките и средни предприятия. Целта на член 2, параграф 2, алинея 1 от Споразумението не е да забрани приемането на мерки водещи до административни, финансови и правни ограничения за малките и средни предприятия, а по скоро да гарантира, че мерките, приети в социалната сфера не влияят прекомерно върху създаването и развитието на малките и средни предприятия и по-специално чрез налагане на административни, финансови и правни ограничения. Също така е видно, че в съответствие с характера на мярката, приета от Съвета, за прилагане на рамковото споразумение, държавите-членки и/или ръководителите и работещите все още притежават свобода относно транспонирането на минималните изисквания, приети от това споразумение.

107. На първо място, от клауза 2, параграф 3, букви д) и е) от рамковото споразумение, ищецът не може правилно да заключи, че малките и средни предприятия нямат възможност да разрешават родителски отпуск. Формулировката на клауза 2, параграф 3, буква д) не води до такова заключение. Освен това, причините за използването на тази възможност не са изчерпателно изброени, тъй като съгласно условията на рамковото споразумение, този списък, който е поставен в кавички, е основно примерен. Следователно, тълкуването на ищеца на клауза 2, параграф 3, буква д) от рамковото споразумение трябва да се разглежда като явно неоснователно. В допълнение, формулировката на клауза 2, параграф 3, буква е) от рамковото споразумение трябва да се чете в допълнение, само за малките предприятия, като такава, която разрешава правилата относно упражняването на родителски отпуск да бъдат приспособени, така че да се удовлетворят изискванията за тяхното функциониране и устройство. Тази допълнителна възможност не означава, въпреки това, както е предположил ищецът, че, на малките и средни предприятия са лишени от правото по клауза 2, параграф 3, буква д) да отложат ползването на родителския отпуск по определени причини.

108. На следващо място, въпреки че не се оспорва, че рамковото споразумение не позволява изключителни уговорки, чрез дерогация от защитата срещу уволнение, в случаите, когато икономическите интереси на работодателя са неблагоприятно повлияни от това, че трябва да се запази трудовия договор по време на и след родителския отпуск, трябва да се отбележи, че не само понятието за родителски отпуск губи цялата си същност, ако работодателите могат да прекратяват трудовия договор при случаи на родителски отпуск, но и ищецът не доказва или дори не обяснява на Съда в какъв смисъл фактът, че малките и средни предприятия са лишени от тази възможност, е равнозначен на налагането на административни, финансови и правни ограничения, които биха могли да попречат на тяхното създаване и развитие.

109. Накрая, разпоредбите на рамковото споразумение относно продължителността на родителския отпуск нарушават член 2, параграф 2, алинея 1 от Споразумението. Клауза 2, параграф 1 от рамковото споразумение предвижда, че родителския отпуск е с продължителност от поне три месеца, която не може да бъде намалена, но предвижда обща и безусловна максимална продължителност, което е възможно да се определи в етапа на транспониране. По този начин, клауза 2, параграф 1 заявява, че „настоящото споразумение предоставя, при условията на клауза 2, параграф 2, на работниците, мъже и жени, индивидуално право на родителски отпуск на основание на раждане или осиновяване на дете, за да им се даде възможност да се грижат за това дете поне три месеца, докато то навърши определена възраст, но не повече от 8 години, който отпуск се определя от държавите-членки и/или от социалните партньори.” Следователно, тази формулировка показва, че клауза 2, параграф 1 не налага административни, финансови или правни ограничения, по начин който би попречил на създаването и развитието на малките и средни предприятия и че съществена част от преценката се оставя на тези, който ще бъдат отговорни за прилагането на рамковото споразумение.

110. Следва, че Комисията и Съветът, действащи в съответствие с техните задължения, по-специално тези, които произтичат от основния демократичен принцип, правилно са приели становището, че колективното представителство на страните, подписали рамковото споразумение, е било достатъчно по отношение на съдържанието на това споразумение за неговото прилагане на ниво Общност чрез използването на законодателни мерки на Съвета, съгласно член 4, параграф 2 от Споразумението. Трябва да се подчертае, че това заключение, което е ограничено да обстоятелствата по настоящото дело, без да нарушава нито собствената представителност на ищеца като междуотраслова организация, представляваща специално и изключително интересите на малките и средни предприятия, нито, в случаите на друго споразумение, което Съвета може да поиска да бъде изпълнено на основание член 4, параграф 2 от Споразумението, се отнася до въпроса дали тези, които представляват ръководството и работещите, които са страни по него, са достатъчно представителни.

111. По такъв начин, ищецът не успява да докаже, че по настоящото дело, имайки предвид своята представителност, той се отличава от всички останали организации на ръководството и работещите, консултирани от Комисията, които не са подписали рамковото споразумение и че съответно е имал правото да изисква от Съвета да спре прилагането на рамковото споразумение на ниво Общност (вж. по-долу точка 90).

112. Следователно от всички упоменати по-горе заключения, следва, че тъй като ищецът не е бил повлиян от Директива 96/34 поради определени свойства, характерни за него или поради фактическо положение, което го отличава от всички други лица, не може да се разглежда по настоящото дело като индивидуално засегнато от настоящата директива. Следователно искът трябва да бъде обявен за неоснователен.

По съдебните разноски

113. Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като и ищецът и встъпилите страни не са обосновали своите твърдения и Съветът е поискал разноските да бъдат заплатени от тях, те следва да заплатят както своите, така и разноските на Съвета.

114. Съгласно член 87, параграф 4, алинея от Процедурния правилник, държавите-членки и институциите, които са встъпили в производството, поемат своите разноски. Следователно, Комисията като встъпила страна, трябва да заплати собствените си съдебни разноски.

По изложените съображения, Първоинстанционният съд, (четвърти разширен състав) реши:

- 1. Отхвърля иска като недопустим.**
- 2. Постановява ищецът и страните, встъпили в подкрепа на неговите претенции, да заплатят разноските, направени от Съвета.**
- 3. Постановява Комисията да поеме своите разноски.**

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 17 юни 1998 година.

Подписи